

ת"פ 28274/03/15 - מדינת ישראל נגד עדיאל קורליאונה, ערן שלמה לסקר, אוריאן תורג'מן - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 28274-03-15 מדינת ישראל נ' קורליאונה(עציר) ואח' 08 ספטמבר 2015

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שירה חרל"פ

נגד

הנאשמים

1. עדיאל קורליאונה (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד עוזי נקש

2. ערן שלמה לסקר (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד רן אבינועם

3. אוריאן תורג'מן - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד ורד אברהם

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפניי בקשות למחיקת כתב אישום, בשל אי קיום שימוע בטרם הגשת כתב אישום בהתאם לסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי. תחילתה בטענה מקדמית אותה העלה נאשם 1 בתאריך 7.7.15 אליה הצטרפו נאשמים 2 ו-3 בתאריך 16.7.15.

הרקע העובדתי

כנגד הנאשמים הוגש בתאריך 12.3.15 כתב אישום הכולל 6 אישומים (חלק מהאישומים מיוחסים רק לחלק מהנאשמים) המייחס להם עבירות שונות שעניינן קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר מה במרמה בנסיבות מחמירות, התחזות לאחר בכוונה להונות, הונאה בכרטיסי חיוב בנסיבות מחמירות, ניסיון להונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות (חלק מהעבירות מיוחסות רק לחלק מהנאשמים). לנאשם 1 מיוחסות בנוסף עבירות של איומים, העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

המאשימה צירפה לכתב האישום את החלטת פרקליט המחוז להגיש נגד הנאשמים 1 ו-3 כתב אישום עוד בטרם חלפו 30 הימים לשימוע בהתאם לסעיף 60א(ה) לחוק סדר הדין הפלילי. זה הוסיף בהחלטתו כי הוא מוכן לקיים את הליך השימוע בעניינם, בלב פתוח ובנפש חפצה, לאחר הגשת כתב האישום. בהתאם לסעיף 60א(ז) לא נזקק פרקליט המחוז

לערוך שימוע לנאשם 2 בשל היותו עצור באותה עת.

טענות המבקשים

ב"כ נאשם 1 טען כי החלטת פרקליט המחוז נתונה לביקורת שיפוטית ככל החלטה מנהלית ועליה להיות עניינית, סבירה ומידתית ועל כן החלטה שלא לערוך שימוע צריכה להיות החלטה מנומקת בכתב. הלה הוסיף כי הוא היה בחזקת אסיר בעת שהועבר חומר החקירה בעניינו, מהמשטרה לפרקליטות, ולא בחזקת עצור כפי שדורש הסעיף 60א(ז) לחוק סדר הדין הפלילי. מעבר לכך טען הלה כי לא הייתה כל מניעה אחרת מצד המאשימה לערוך לו שימוע. נוכח האמור טען ב"כ נאשם 1 למחוק את כתב האישום שכן אי קיום שימוע לנאשם הוא פגם מהותי הנוגע לשורש העניין. לעניין אופי ריפוי הפגם טען ב"כ הנאשם 1 כי בנסיבות מקרה זה ובהתחשב בכך שנאשם 1 לא נחקר כלל בגין אישומים 4 ו-5 אין מנוס מריפוי הפגם בדרך של מחיקת כתב האישום. ב"כ נאשם 1 צירף והפנה לפסיקה לתמיכה בטענותיו.

ב"כ הנאשם 2 טען כי יש למחוק את אישומים 4 ו-5 עליהם נחקר בדצמבר 2014. הלה ציין כי מיד לאחר שנחקר באישומים אלו הוא שוחרר ולכן לא הייתה כל מניעה מצד המאשימה כבר אז לערוך לו שימוע, עובדה הנלמדת מתשובת המאשימה ביחס לנאשם 1 שביקשה לכרוך אותו ואת נאשם 2 בכתב אישום אחד. לחלופין טען הלה כי נוכח כתב האישום המסועף והקושי של הגורם המקצועי להפריד בין האישומים השונים יש למחוק את כתב האישום בכללותו.

ב"כ הנאשם 3 הצטרף אף הוא לבקשה למחיקת כתב האישום כנגד נאשם 3 והפנה לראיות החלטות ולחלקו הקטן של נאשם 3 באישום השלישי המיוחס לו. זה טען כי עריכת שימוע בעניינו כפי שנדרש על פי חוק הייתה מביאה לביטול ההליכים נגדו. הלה ציין כי נאשם 3 היה משוחרר בעת הגשת כתב האישום והוסיף שהחלטת פרקליט המחוז לא לערוך בעניינו שימוע לפני הגשת כתב אישום לוקה באופן מהותי בשל כך שפרקליט המחוז לא נימק את החלטתו בניגוד לסעיף 60א(ה).

ב"כ המאשימה טענה כי יש לבחון את סבירות החלטת פרקליט המחוז אל מול האינטרס הציבורי ואם נפל פגם את אופן ריפוי. לעניין טענת הנאשמים טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בכתב אישום כנגד שלושת הנאשמים שלא ניתן להפרידם, שחומרתם והיקפם נחשפו תוך כדי איסוף חומרי החקירה ולכן לא הוגשו כתבי אישום בתחילה. זו הוסיפה כי רק לאחר שהמאשימה עמדה על היקף התיק ועל השיטה הוחלט על מעצרו של נאשם 2 והגשת כתב אישום ולכן עפ"י סעיף 60א(ז) הייתה מניעה לעריכת שימוע בעניינו. לעניין נאשם 1 טענה ב"כ המאשימה כי לא נצרכה לבקש את מעצרו עד תום ההליכים בשל העובדה כי באותה עת הוא היה בחזקת אסיר לייתרת זמן ארוכה על כל המשתמע מכך. הלה הוסיפה כי היותו של נאשם 1 מאורי סורג ובריא חלף מעצר מפעילה את הסעיף שבסעיף 60א(ז) ומחילה אותו גם בנסיבות אלה. מעבר לכך טענה ב"כ המאשימה כי פרקליט המחוז פעל על פי סמכותו בהתאם לסעיף 60א(ה) ושלה מכתב לנאשמים 1 ו-3 בדבר הגשת כתב אישום טרם שימוע והזמנים לערוך את השימוע לאחר הגשת כתב האישום. זו הוסיפה כי בנסיבות האמורות, לרבות שיקולי יעילות, והיותו של נאשם 3, אף שחלקו קטן יותר, חלק מהפרשה כולה הביאה להחלטה להגיש כתב אישום בטרם נערך לו שימוע.

ב"כ המאשימה ציינה את המשמעות הנלוות למחיקתו של כתב האישום לרבות שחרורו של נאשם 2 ממעצר ואת

הפגיעה באינטרס הציבורי הכרוכה בכך. ב"כ המאשימה צירפה את המכתבים שהופנו לנאשם 1 ו-3 וכן פסיקה לתמיכה בטענותיה.

דין והכרעה

בפתח דבר יאמר סופו, ולפיו לא מצאתי לנכון לקבל את הטענה המקדמית ולהורות על ביטולו של כתב האישום, וזאת בשים לב לכך שלא מצאתי פגם בהתנהלות המאשימה כל שהדבר נוגע לחובת השימוע המוטלת עליה בהתאם להוראת סעיף 60 לחוק סדר הדין הפלילי.

זכות השימוע כמקבילה לזכות הטיעון הינה זכות מהותית המאפשרת לחשוד לפרוס את טענותיו עוד בטרם יוחלט על הפיכתו לנאשם באמצעות הגשת כתב אישום. המעבר בין סטטוס חשוד לסטטוס נאשם אינה דבר של מה בכך ויש בה משום פגיעה בשמו ובשגרת חייו של החשוד. מעבר לכך קיום הליך השימוע הביא לא פעם לתיקון כתב האישום המתגבש, לריכוזו ואף להחלטה לא להגיש כתב אישום, יש בכך כדי להביא למיקוד המחלוקת בין התביעה להגנה וליעילות ולחיסכון הכרוכים בהליך הפלילי. לעניין חשיבות הליך השימוע ראו: בג"ץ 554/05 אשכנזי נ' מפכ"ל המשטרה; ע"פ 1053/13 חסן הייכל נ' מדינת ישראל.

בצד האמור לעיל, אין המדובר בזכות מוחלטת וסעיף 60א קובע סייגים לזכות השימוע לשם האיזון הנדרש בין זכות השימוע לזכויות יסוד אחרות לרבות תפקודן התקין של רשויות החוק. בסעיף 60א(ה) נקבע כי פרקליט המחוז רשאי מטעמים שירשמו להגיש כתב אישום בטרם חלף מועד השימוע כך גם סעיף 60א(ז) הקובע כי זכות השימוע לא תחול על מי שהיה במעצר בעת העברת חומר החקירה ובהגשת כתב האישום. לעניין זה ראו ת"פ (מחוזי ת"א) 40131/07 מדינת ישראל נ' בן רובי.

ככל שהדבר נוגע לנאשם 2 - הרי שהמאשימה פעלה בהתאם להוראת סעיף 60א (ז) לחסד"פ וזאת בשים לב שבעת הגשת כתב האישום הנאשם היה עצור. תכלית זכות השימוע מושגת במסגרת הליך המעצר בו נחשף הנאשם לחשדות נגדו וראה בין היתר תפ"ח (ת"א) 1049/07 כהן חיים נ' מדינת ישראל. ב"כ הנאשם 2 מודע לסעיף הרלוונטי ועל כן ביקש לייחד את טיעוניו לאישומים 4 ו- 5 עליהם נחקר הנאשם בחודש דצמבר ושוחרר. לדבריו, זכות השימוע קמה לנאשם בסמוך לאחר סיום חקירתו, דבר שלא בוצע.

לא מצאתי בטיעון זה של ב"כ הנאשם 2 ממש. הדברים ראשית מבוססים על כך שחומר החקירה כפי הצהרת ב"כ המאשימה הועבר עובר למעצרו של נאשם 2 בדבוקה אחת ע"י המשטרה (וזאת למעט ספחים שהובאו בנפרד). משכך ובשים לב לסעיף החוק המציין את העברת חומר החקירה כנקודת הזמן בה קמה חובת היידוע, מתקיים התנאי האמור בסעיף 60א(ז) לחסד"פ.

די בכך כדי לדחות את טענתו של נאשם 2.

למעלה מן הצורך גם אם חומר החקירה היה מועבר במספר שלבים ליחידה החוקרת - לא היה בכך, בנסיבותיו של תיק, זה כדי לשנות את מסקנתי הסופית. הדברים אמורים נוכח כך שמדובר בפרשה מסועפת, אשר מטבעם של דברים בתחילה נחקרים "איים של חשדות" ורק בהמשכם של דברים נחשפת מלוא התמונה הנוגעת להתנהגות הלכאורית של החשוד וכנגזרת מכך המסוכנות המצדיקה הגשת בקשה למעצר עד תום ההליכים. הפרדה של כל חקירה הנעשית במועד זמן אחר ככזו המקימה זכות עצמאית לשימוע הינה מלאכותית ואין לקבלה.

בנוגע לנאשמים 1 ו-3 אין חולק כי פרקליט המחוז פעל על פי סמכותו בדין בהתאם להוראת סעיף 60א (ה) לחוק סדר הדין הפלילי. גם כאן באי כוח הנאשמים מודעים לעובדה שההחלטה שלא לערוך שימוע מעוגנת בחריגים הקבועים בחוק אולם לשיטתם, אפילו מדובר בהחלטה מנהלית על בית המשפט מצאתי גם להתערב באופן הפעלת שיקול דעתו של פרקליט המחוז בשל חוסר הסבירות שבה.

אכן לבית המשפט הסמכות לבחון סבירות ההחלטה המנהלית גם במסגרת ההליך הפלילי ודוק, אין פירוש הדבר שבית משפט בוחן מה ההחלטה אותה הוא היה מקבל וגם אם התוצאה הסופית הייתה שונה אין פירוש הדבר ששיקול הדעת של הגורם המנהלי היה שגוי. רק החלטה לא מידתית או החורגת באופן משמעותי ממתחם הסבירות תביא להתערבות בית המשפט בפררוגטיבה ובסמכות הרחבה שניתנה בעניין זה לפרקליט המחוז. לעניין זה ראו בג"ץ 425/89 צופאן ואח' נ' הפרקליט הצבאי הראשי ואח'. בענייננו, הכלים לבחון החלטת פרקליט המחוז הינם כלים מנהליים היינו, סבירות, מידתיות וכיוצ"ב. בענייננו, ולגופם של דברים לא מצאתי פגם בהחלטת פרקליט המחוז. המדובר בהחלטה הנמצאת במתחם הסבירות והתקבלה מתוך שיקולים ענייניים תוך הגנה על האינטרס הציבורי.

למסקנה זו בית המשפט מגיע בין היתר נוכח כך שמדובר בכתב אישום חמור ומסועף שראוי כי יוגש ככתב אישום אחד והיות המעשים המיוחסים לנאשמים כרוכים זה באופן המקשה על הפרדתם. במיוחד נכונים הדברים לעניין הנאשמים 1 ו-2. ההחלטה בנוגע לנאשמים 1 ו-3 ניתנה עובר למעצרו

של הנאשם 2 שלגביו כאמור החוק מחריג את חובת השימוע.

פרקליט המחוז לא הסתפק במתן פטור משימוע אלא העביר הודעה בכתב לנאשמים 1 ו-3 כי בד בבד תינתן להם אפשרות זכות שימוע בדיעבד, שיעשה באופן כרויה ובנפש חפצה. לא מצאתי תימוכין לטענה לפיה שימוע בדיעבד יעשה אך ורק למראית עין כאשר ממילא אותה זכות שניתנה לנאשמים 1 ו-3 לא מומשה. גם אם חלקו של נאשם 3 כפי שנלמד מתיאור כתב האישום קטן משמעותית מחלקם של הנאשמים 1 ו-2 וגם אם ניתן היה לעשות מאמץ ולנתק את עניינו מעניינם של יתרת הנאשמים, עדיין לא מצאתי כי התנהלות המאשימה הינה בלתי סבירה המצדיקה ביטולו של כתב האישום.

מעבר לנצרך, גם לו נפל פגם בשיקול דעתו של פרקליט המחוז, ואינני סבור כן, הייתה החלטתי להותיר את כתב האישום על מכונו שרירה וקיימת. סבורני כי בנסיבות תיק זה ובשל המשמעות הנלוות למחיקת כתב האישום מול האינטרס הציבורי ראוי ונכון כי ייטה הכף לזכות האינטרס הציבורי וזאת על רקע החומרה הלכאורית הנלמדת מעובדותיו

של כתב האישום והצורך לברר את הדין, לרדת לחקר האמת בנסיבותיו של תיק זה.

עיינתי בפסיקה שהגישו ב"כ הנאשמים ומצאתי אותה שונה בנסיבות שכן מדובר במקרים בהם הפגם נוצר כתוצאה מטעות של המאשימה או שלא ניתנה החלטה של פרקליט המחוז בדבר הגשת כתב אישום בתוך תקופת השימוע. החלטת דוקטרינת הבטלות היחסית תעשה בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה. לעניין זה ראו דבריו של השופט ע' פוגלמן בע"פ 1053/13 חסן הייכל נ' מדינת ישראל:

"פגם משפטי מאותו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות, לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מטבע הדברים, החלטת דוקטרינת הבטלות היחסית בנוגע לפגם משפטי בפעולת הרשות נעשית תמיד על רקע נסיבותיו הפרטניות של המקרה. דוקטרינה זו הוחלה גם בהליך הפלילי, כפי שנפסק בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, 834 (2005): "אכן, מקורו של עקרון הבטלות היחסית הוא במשפט המינהלי; אך כבר היו דברים מעולם, והעיקרון הוחל גם במסגרתם של הליכים פליליים [...]. מקל וחומר ניתן לכאורה להחיל את עקרון הבטלות היחסית על החלטה בתחום הפלילי שלפי מהותה היא בגדר החלטה מינהלית..." (השוו גם: ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 816, 793 (1996); רע"פ 2413/99 גיספן נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד נה(4) 684, 673 (2001)). כזו היא החלטת תובע בדבר העמדה לדין."

אמירות אלו, יפות אף לנסיבותיו של התיק שבפניי ומקל וחומר.

סוף דבר: הבקשה למחיקת כתב אישום בשל אי עריכתו של שימוע - נדחית.

ניתנה והודעה היום כ"ד אלול תשע"ה, 08/09/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ראשית לגבי נאשם 3 לא מצאתי לנכון להורות על שחרורה של עו"ד אברהם מהסניגוריה הציבורית מהמשך ייצוגו. יחד עם זאת, לבקשתו של הנאשם 3 אפסור אותו מהדיונים המקדמיים כפי שיפורטו בהמשך וזאת בין היתר בשים לב לכך שנמסר היום מענה מפורט. חלקו של הנאשם 3 מצומצם מבחינה עובדתית. מדובר בנאשם שמתגורר בצפת. זה הודה בדבר חובת התייצבותו לדיון ההוכחות ולכך שבמידה ולא התייצב יוצא נגדו צו הבאה וניתן יהיה לשמוע הראיות בהעדרו.

בהינתן מענה ע"י הנאשמים 3 ו-2 יש מקום להשלים את המענה בעניינו של נאשם 1 וכן דיון לפי סעיף 144. אשר על כן, הדיון ידחה בעניינם של הנאשמים לצורך ליום 17.09.15 בשעה 10:00.

עמוד 5

לא למיותר לציין כי לא מצאתי לקבל את "הודאתו" של נאשם 1 אשר בד בבד עם דבריו שהוא ביצע את הכל טוען כי הוא חף מפשע ועושה זאת רק על מנת למנוע הבאתו לדין.

הנאשמים 1 ו-2 יובאו באמצעות שב"ס.

הנאשם 3 פטור מהתייצבות לדין הקבוע ליום 17.09.15 יחד עם זאת זה הודע בדבר מועד ההוכחות והוזהר כי במידה ולא יתייצב למועדי הוכחות ניתן יהיה לשמוע ראיות בהעדרו וכן להוציא צו הבאה בעניינו.

**ניתנה והודעה היום כ"ד אלול
תשע"ה, 08/09/2015 במעמד
הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**

הוקלד ע"י חיה דמרי